

27 Şubat günü İdlib'de Suriye rejim güçleri tarafından düzenlenen hava saldırısı sonrasında TSK'nın 36 askeri öldü. Bu kayıp, Kürt halkına karşı bilfiil 40 senedir savaş içerisinde olan TC için şüphesiz ilk değildi. Lakin böylesi bir kayıp, emperyalistler arası dalaşa bağlı olarak Ortadoğu'da söz sahibi olma ve Kürt ulusunun Batı Kürdistan'daki gücünü kırma ve sınırlama operasyonunun sürdürdüğü bir yılı aşkın süre içerisinde bir "ilkti" ve Ankara açısından bir şoktu. Erdoğan'ın başını çektiği İslamcı/Türkçü faşist hakim sınıf kliği, Ortadoğu'da derinleşmekte olan çelişkiler batağına ilk defa bu denli saplanmış durumdadır.

Daha öncede söylediğimiz üzere[i], TC bölgede belirleyici temel bir unsur değildir. TC bölgede emperyalistlerle aşık atabilecek ve onlara son tahlilde askeri açıdan "rest" çekebilecek düzeyde değildir. Erdoğan, emperyalistler arasındaki çelişkilerden, yerel gericilerin istikrar ve güç kaybından faydalanmakta, bu minvalde Ortadoğu'da hamle yapabilmektedir. Bir başka ifadeyle, Erdoğan'ın önderlik ettiği İslamcı faşist Türk hakim sınıf kliği, emperyalistler arasındaki çatışmalardan faydalanmakta, sahayı gözlemlemekte ve hem emperyalistlerin hem de Ortadoğu'daki diğer gerici yerel güçlerin sınırlarını zorlayabildiği ölçüde zorlamaya çalışmaktadır. Öte yandan İslamcı/Türkçü AKP iktidarının "yeni Osmanlılık" heveslerinin ve Türk şovenist küstahlığının dinamiği, bütün bir ülkeyi, tıpkı 1914-1918 arasında Enver Paşa'nın "Turan" hayalleri gibi, halk kitlelerine kan ve göz yaşını beraberinde getirecek büyük felaketlere sürüklemenin olasılığını tetiklemektedir.

Gericiler arasında "sınırları zorlama" her zaman kolay değildir ve çeşitli bedelleri olur. TSK personeline yönelik bu hava saldırısı Suriye Rejimi tarafından yapılırsa da, Rusya'nın haberi ve izni olmadan, böylesi bir hamlenin yapılmayacağı gayet açıktır. Zira Rusya'nın "saldırımı biz yapmadık ama Türk askerleri olmaması gereken yerdedir" demesi, bu saldırının meşru zeminde olduğunu beyan etmektedir. Her ne kadar Rusya, ABD ile olan çelişkilerinden ötürü Erdoğan gericaliği ve şürekasına Soçi Anlaşmasında bazı ödünler vermiş olsa da, Erdoğan'ın bölgede "bağımsız güç" gibi dolaşmasına ve "Şubat sonuna kadar zaman verdim" külhanbeyliklerine razı olmayacağı açıktır.

Şimdi Ankara'nın önünde ya sopa yediği "müttefik" Moskova'nın, 5 Mart'ta ayağına kadar gidip razı olacağı yaptırımları sineye çekmesi ya da şu ana kadar Moskova'ya "dayanarak" racon kestiği ABD ve diğer Batılı emperyalistlerin dayatmalarını kabul edip, Moskova'ya rağmen Şam'da, Emeviye Camii'nde namaz kılmak hayali durmaktadır.

Bugün bölgede iki büyük çelişki iç içe geçmiş ve birbirinin zeminini güçlendirmekte ve zaman zaman ise çelişkileri daha fazla keskinleştirmektedir. Bir yanda emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişki, diğer yanda Batı emperyalizminin siyasal İslamla olan çelişkisi

adeta bir spiral (sarmal) biçimini almıştır. Her ne kadar IŞİD, bölgede aktif bir askeri güç konumundan ve eski kuvvetinden düşse de, Özgür Suriye Ordusu, Hizbullah ya da AKP gibi köktenci Siyasal İslam'ın çeşitli versiyonları, kendi siyasal projelerini uygulamak istemektedirler. Tüm bu bölgesel gerici güçler, emperyalist dünya sisteminin hem bir ürünü hem de bir çelişkisi olarak, emperyalistler arasında hızla yükselen çatışmaya bağlı olarak hayat bulmaya çalışmaktadırlar. Ankara'nın hayat bulmasını umduğu ise Afrin'den başlayıp, İdlib'i de içine alarak, El Bab ve Tel Abyad'a kadar uzanan geniş bir coğrafyada, elindeki 4 milyon mülteciyi yerleştirdiği, bekçilik görevini Cihadist güçlere verdiği, kendi himayesinde bir "Sünnistan" oluşturmak arzudur.

Erdoğan'ın temsil ettiği Siyasal İslam her ne kadar bir IŞİD gibi olmasa da, köktenci Siyasal İslam'ı temsil etmektedir. Ve bu Siyasal İslam, Türk faşizmiyle harmanlanmıştır. Erdoğan, kendi rejimini korumak ve güçlendirmek ve bölgede "aktif bir unsur" olarak yer almak için, 2013'den beri, "kazan kazan" siyasetini bir yana bırakarak, "kazanacağı belli olmayan" hamleler yapmaktadır. AKP'nin kurucu unsurlarını büyük oranda tasfiye etmiş ve yeni nesil kadrolarla partisini tekrardan yapılandırmış ve kafatasçı faşist MHP ile ittifak halinde bu yönelimi belirlemiştir. **Erdoğan, kimi çevrelerin söylediği gibi suni bir gündem için böylesi bir çatışmanın içerisine girmemektedir. Aksine** Erdoğan bu "kazanacağı belli olmayan" hamleleri bırakırsa, güçten düşme, zayıflama ve gerileme ihtimalinin güçlü olduğunu bildiğinden ötürü, "Güçlü Türkiye", "Güçlü Lider" siyasetini devam ettirmektedir. Bu hem içte kendi rejiminin kalabilmesini sağlamakta hem de bölgedeki Siyasal İslamcı politikalarının sürdürülmesine zemin sunmaktadır.

Diğer yandan Erdoğan'ın önderlik ettiği AKP'nin oynadığı bu oyun, emperyalistlerin çıkar çatışmaları sonrasında stabilize olmuş Ortadoğu'da, yeni yarıklar oluşturmaktadır. Milyonlarca insanın yerlerinden yurtlarından olduğu bu coğrafyada, böylesi hamleler "sivilleri korumanın" ötesinde, sivillerin düzenli bir yaşama geçmesinin önünde yeni engelleri beraberinde getirmektedir. Erdoğan'ın sivilleri korumadaki "hassasiyeti" ise, 36 askerin ölümünden sonra en geç, kameraların önünde Ege denizinde botlara bindirilek ölüme gönderilen çocuk ve kadınlardan oluşan göçmenler trajedisinde görülmektedir. Evet, Türkiye, Suriye'deki savaş sonrasında 4 milyon göçmeni kabul etmiştir. Ama bu durumu emperyalistlerin kendi iç çatışmalarını görerek -liberal emperyalist kanatla, emperyalizmin açık faşist unsurları arasındaki çatışma- hep bir koz olarak kullanmıştır. Erdoğan'ın 2015'de Ege'de boğulan Alan Kurdi için döktüğü gözyaşları birer timsah gözyaşından ibaretti. Bugünde kendi çıkarına gelmediği zaman, gözünü kırpmadan yüzlerce yeni Alan Kurdi'yi botlara bindirerek güvensiz bir şekilde nasıl Ege'nin sularına bıraktığı apaçık ortadır.

Özcesi adına "Suriye Savaşı" denen bu savaş, **gerici ve kirli bir savaştır**. İnsanlığın, bölge haklarının bu iğrenç savaştan hiçbir çıkarı yoktur. Hiçbir gerici rejim ve emperyalistin

bayrağı insanlığı temsil etmemektedir. Tarihte yönetenler, halkları birbirlerine kırdırmak için böl ve yönet siyaseti izlemişlerdir. Bugünde olan budur. Türkiye'nin, İran'ın, Irak'ın, Suriye'nin, Kürdistan'ın temel halk kitleleri, birbirlerinin düşmanı olamazlar.

Burada gerçek komünistlere, devrimci ve ilerici güçlere büyük görevler düşmektedir. Kendi uluslarının şovenizmine ve milliyetçiliğine kararlı karşı duruş, bu savaşa karşı verilmesi gereken güçlü cevabın olmazsa olmazıdır.

Dünyanın her yanında olduğu gibi Türkiye'de de insanların anlaması gereken şey, bir dünya sahnesi içinde sistemin derinden analizi, temel çelişkinin ne olduğu ve buna bağlı olarak hangi başat çelişkilerin patlak verdiği ve bunların neden sadece gerçek bir devrimle olabileceğinin derinden kavranması için gerekli bilimsel dünya görüşünün Bob Avakian'ın inşa ve önderlik ettiği **yeni komünizm**'dir. Tüm baskı ve sömürü ilişkilerinin al aşağı edilmesi ve insanlığın çektiği gereksiz acılardan köklü olarak kurtulabilmek için, dünya çapında komünist bir topluma doğru hareket eden bir devrime, gerçek bir devrime ihtiyacımız var. Dünyanın bu halinden rahatsızlık duyan herkesin Bob Avakian tarafından temsil ve önderlik edilen **yeni komünizm**'i derinlemesine analiz etmeli, öğrenmeli ve bu temelde bir devrim hareketinin inşası için, toplumu devrim temelinde kutuplaştırmalıdır. Bugün açısından en yakıcı şekliyle ihtiyaç duyduğumuz şey tam da budur!

www.yenikomunizm.com

Referans:

[i]Bakınız;

<http://yenikomunizm.com/fasit-turk-devletinin-baris-pinari-igali-ve-kurt-halkinin-ihtiyac-duydugu-gercek-umutlar/>